

MEGHALLGATOTT IMÁDSÁGOK
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. JÚNIUS 6.)

Az istentisztelet meghallgatható a <https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesek> és a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon, vagy a Youtube-on, a Sarkad-Újteleki Református Egyházközség csatornáján.

Tükör ige: Ézs 43,20-22. v.

Lectio: Zsolt 130,1-8. v. + Jak 1,12. v.

Textus: Jónás 2,1-11. v.

Énekek: 105/1; 265/1-4; 246/1; 425/3; Himnusz; 265/5-7;

OLVASMÁNY: Zsoltárok könyve 130. rész, és Jakab levele 1. rész 12. vers:

„A mélységből kiáltok hozzád, URam! Uram, halld meg szavamat, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor? De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged. Várom az URat, várja a lelkem, és bízom ígéretében. Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt. Bízzál, Izráel, az ÚRban, mert az ÚRnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud váltani. Meg is váltja Izráelt minden bűnéből.”

„Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknél.”

Igehirdetés előtti imádság:

Örökkévaló Mennyei Atyánk! Hódolunk előtted, mennynek és földnek Ura, mindenek Teremtője! Gondviselésed adott lehetőséget arra nekünk ma is, hogy levegőt vegyünk, szívünk dobogjon, és értelmünkkel, lelkünkkel Feléd fordulhasunk. Áldunk Téged hozzánk való hűségédért! Kérünk, áldj meg minket Szentlelked áldásaival! Könyörgünk légy itt velünk.

Bárhogyan terheltetett is meg életünk, s bármilyen szükség és baj szorongat is minket, kérünk, add nekünk vigasztalásodat, bátorításodat, segítségedet. Karoljon át minket, kérünk, éltető szereteted és jóságod! Könyörgünk betegeinkért, a kórházba készülőkért. Erősítsd meg őket Igéddel, áldó szereteteddel!

Szentlelkeddel tedd nyitottá fülünket és szívünket szavad meghallására és befogadására. Áldd meg, kérünk, az Ige hallgatóit és hirdetőjét, hogy megtelhessen életünk a Te ajándékaiddal. Végezd el bennünk, hogy most is örömmel és teljes szívvel tudjunk szolgálni Neked! Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Jónás könyve 2 részének 1-11. verse:

„Az ÚR azonban odarendelt egy nagy halat, és az lenyelte Jónást. Három nap és három éjjel volt Jónás a hal gyomrában. Jónás imádkozott Istenéhez, az ÚRhoz a hal gyomrában. Ezt mondta: Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, és ő meghallgatott engem. A halál torkából kiáltottam segítségért, és te meghallottad hangomat. Mélységbe dobtál, a tenger közepébe, és áradat vett körül. Minden habod és

hullámod átcsapott fölöttem. Azt gondoltam, hogy eltaszítottál engem magad elől. Bárcsak újra megláthatnám szent templomodat! Már-már életemet fenyegette a víz, mélység és örvény vett körül, hínár fonódott a fejemre. Lesüllyedtem a hegyek alapjáiig, örökre bezárult mögöttem a föld, de te kiemelted életemet a sírból, ó, URam, Istenem! Amikor elcsüggedt a lelkem, az ÚRra gondoltam, és imádságom eljutott hozzád, szent templomodba. Akik hitvány bálványokhoz ragaszkodnak, azok elhagyják jótevőjüket. De én hálaéneket zengve áldozok neked, és amit megfogadtam, teljesítem. Az ÚRtól jön a szabadulás! Az ÚR pedig parancsot adott a halnak, és az kiköpte Jónást a szárazföldre.”

Szeretett Testvéreim!

Nem egyszer hallottam már azt a mondást, hogy az élet nagy szervező. Ahogy különböző utak, szándékok összetalálkoznak, vagy különböző módon indult események összeolvadnak. A nyugalom helyére bonyodalmak jönnek, máskor pedig a zavarosnak, beláthatatlannak tűnő dolgok egyszer csak kisimulnak, megoldódnak.

Van, amikor két Isten Lelke által indított szándék ér össze, anélkül, hogy egymásról tudnának. A magyarországi történelmi egyházak vezetői két hónapja megegyezte abban, hogy a mai nap a koronavírus áldozataira, az áldozatok hozzátartozóira emlékező nap lesz. Közös imádsággal forduljunk nyomorúságunkban az ÚRhoz. Ugyanakkor már több mint egy éve eldőlt a Bibliaolvasó Kalauz szerkesztése közben, hogy a mai napon Jónás könyvéből Jónás nyomorúságban elmondott imádsága lesz az alapige. A két szándék és indulat összeért.

Valójában a Mindenható Isten, a Világmindenség gondviselője, minden emberi hajszál ismerője az, aki türelmes kegyelmével rendezi, formálja ennek a világnak az eseményeit. Engedi meg a bajokat, próbákat, szenvedéseket, s közben segít elhordozni, viselni mindazt, amit megenged életünkben. Igen, a Szentháromság Isten nagy rendező.

Jónás próféta Istenhez tartozott. Értette az Isten beszédét, értette az Isten akaratát, értette Isten szándékait. Megszólíthatta őt az Isten. De elfutott az Isten elől. Az Örökkévaló Isten elküldte, hogy legyen a népe ellenségeinek megmentője, mert Isten minden népeknek Atyja. De ő ezt a feladatot semmiképpen nem akarta vállalni. Ezért inkább elfutott az Isten elől.

Milyen sokan vannak ebben a világban, akik életük egy-egy szakaszában még értik az Istent. Akik tudják, sejtik, hogy mi az Isten szándéka. De nem akarják elfogadni. Inkább elfutnak az Isten elől. Messzire, lehetőleg minél távolabb: Ne is szóljon hozzám az Isten. Ne kelljen semmit tőle meghallani. Én nem azt akarom, amit Isten akar, számomra meghalt az Isten, nekem nem kell az Isten. – És elfutnak Isten elől. Sokan, akik életük egy részében még valamilyen módon közel érezték magukat Istenhez, bezárták a szívüket, elvitte őket a világ sodrása, vonzása, és úgy döntöttek, hogy élük az életüket, mintha nem lenne fölöttük az Isten. Élük az életüket, tudatosan megtagadva az Istent.

Azt mondtam, hogy „sokan”. És ez alkalmas arra, hogy úgy gondoljuk, mi ez alól mentesek vagyunk, kivételek vagyunk. Pedig mindannyiunkat kísért az, hogy amikor Isten olyat mond nekünk, ami nem tetszik, ami más, mint amit mi elképzel-

tünk, vágytunk, akkor mi is bedugjuk a fülünket, süketnek tettetjük magunkat. Vagy elfutunk Isten elől.

Jónás így indult el Isten parancsával ellentétes irányba. Hajóra szállt, hogy az akkori fogalmak szerint a világ másik végére menjen. Tudni sem akart Istenről, tudni sem akart Isten akaratáról. De vihar támadt, amely nem engedte tovább a hajóját. A tengerészek mindent megtettek, hogy megmentsek a hajót. Imádkoztak az isteneikhez, és megtették azt, amit emberileg megtehettek. De elveszett minden reményük. Csak egy valaki volt, aki semmit nem tett. Sem nem imádkozott, sem nem küzdött, hanem elbújt a hajó fenekén. Jónás volt az, aki annyira menekült az Isten elől, hogy már sem Istennel, sem emberekkel, sem önmagával nem törődött.

Nem minden Isten elől futó, Istennel nem törődő ember ilyen. Van, akinek az életében még akkor is ott tündököl Isten Lelkének munkája, amikor közben fut Isten elől. Vannak, akik betöltik az Istentől kapott emberi küldetésüket, csak nem tudják, nem akarják tudni, hogy minden képességüket, minden jó tulajdonságukat Istentől kapták. Sőt, éppen azért, mert jó emberek, még nehezebben ismerik el, hogy Isten elől futnak, Isten akaratát tagadják meg. Pedig hívja őket, mindannyiunkat az Isten!

De előbb vagy utóbb eljön annak ideje, hogy megálljunk Isten előtt, vagy számolnunk kelljen Isten végtelen hatalmával, erejével és bölcsességével.

Jónás esetében ez úgy jött el, hogy a hajósok tudni akarták, ki hozta rájuk ezt a nagy veszedelmet. Megindult a bűnbakkeresés. Mint ahogy mindig, amikor valami rosszul megy, amikor nem úgy történik, ahogy szeretnénk, amikor bajok jönnek egy család, egy közösség, egy ország életében, óhatatlanul is megindul a bűnbakkeresés. Mert a bűnbakkeresés kiváló arra, hogy magunkról elhárítsuk a felelősséget. Ha jól mennek a dolgok, akkor általában könnyen úgy gondoljuk, hogy az a mi érdemünk, nekünk ez jár. De ha rosszul mennek a dolgok, akkor azonnal keressük: Ki volt az oka? Miért történik ez velünk? Csak ránk ne mutassanak, nekünk ne kelljen tükörbe nézni.

Jónás megvallotta, hogy Isten elől menekül. De nem jutott el odáig, hogy azt is kimondja: Nem futok többé Isten elől. Végül, éppen Jónás tanácsára a tajtétköz tengerbe dobták őt. Miért tanácsolta ezt Jónás? Azért, mert így továbbra is elfutható – legalább is ő így gondolta – az Isten elől. Úgy gondolta, hogy a tenger mélyén, a halálban már nem tudja az élő Isten utolérni. Pedig már a zsoltáros is leírta: *„Hova menjek lelked elől? Orcád elől hova fussak? Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak hazájában feküdnék le, te ott is ott vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, kezéd ott is elérne, jobbod megragadna engem.”*

Akár félelmetesnek is tűnhet, hogy Isten elől nem lehet elfutni, a Mindenható elől nem lehet elbújni. De csak addig félelmetes ez, amíg nem látjuk meg, hogy mennyei Atyánk, az Örökkévaló Isten végtelenül jóságos, hűséges Isten. Még a legnehezebb időkben is, amit megengedett, a hosszan tartó próbák idején is velünk van, erőt ad, megsegít. Akkor is, amikor nekünk már semmi erőnk nem lenne tovább.

Jónás el akart futni, el akart bújni Isten elől. De a kegyelmes Isten mégis utána nyúlt Jónásnak. Egy nagy halat küldött, amely elnyelte Jónást, és különös módon életben tartotta. Vége volt az életének, semmit nem ért az emberek felől nézve. Vége volt az életének a maga gondolata szerint is. De Isten életben tartotta. Míg nem végül Jónás imádkozni kezdett.

Az Isten elől futó ember legjobb, ha ezt teszi: Imádkozni kezd, beszélni kezd azzal, aki elől futni akart. A nyomorúságba került ember legjobban akkor tesz, ha beszélgetni kezd azzal az Istennel, aki megengedte, hogy rá zúduljon az a nyomorúság. A mindeneket számon tartó, gondviselő Isten azt üzeni minden bajban, nyomorúságban levőknek: *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”*

Jónás, aki ismerte Istent, de elfutott előle, végül imádkozni kezdett, beismerve azt, hogy Istennek igaza van vele szemben. Ezért az ő imádsága már a nyomorúság idején is hálaadó imádság volt. Ő még a hal gyomrában volt, de már dicsőítette az Istent. Még a halál torkában volt, de már az életért adott hálát. Még fogságban volt, de már a szabadításért dicsérte a menny és a föld Urát. Szabad nekünk így bízni az Isten ígéreteiben! Szabad nekünk így megragadni az Isten ígéreteit! Ugyan még nem látom, hogy mi lesz, de már hálát adok az Istennek azért, hogy segíteni fog!

Az tudja ezt így megtenni, aki már ismeri annyira az Örökkévalót, hogy tudja: Isten imádságot meghallgató Isten. Akiről nemcsak azt tudjuk, hogy nála még hajunk minden szála is számon van tartva (Mt 10,30), hanem azt is, hogy meghallgatja minden imádságunkat. De az ilyen imádság, és ennek a felismerése is Isten ajándéka.

Amikor halljuk Jónás imádságát, aki a nagy mélységből kiáltott Istenhez, akkor ez adhat nekünk vigaszt, reményt, bátorítást. És adjon is vigaszt, erőt, bátorítást Isten Szentlelke által!

De nem ígéri azt az Isten, hogy minden szenvedéstől, bajtól egy csapásra megmenekülünk. Van, akit Isten hosszan tartó próbákkal terhel meg. Van, akinek nem ígér szabadulást. Van, aki emberileg nem menekül ki a bajból, mert a tenger mélységébe kerül, de Isten nem küld utána nagy halat. Igen sok szenvedés, próba, váratlan tragédia ér sok-sok embert. És Pál apostol is így erősítette a testvéreket, hogy *„sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába.”* (ApCsel 14,22) De közben velünk van az Isten! S nem mindenkinek teljesülnek az álmai. És nem mindenki éri el a kitűzött céljait. De az Istennel való beszélgetés, az Istenhez fordulás nem vész kárba. Sőt, azt látjuk, hogy Isten segítsége nélkül nem bírnánk el mindazt a nyomorúságot, amit megenged az életünkben.

Nem egyszer hallottam kijelentésként, vagy kérdésként: Nem hallgatta meg az Isten! Miért nem hallgatta meg az imádságainkat? Sokan kérdezik ezt most, amikor keresztyén emberek is belehaltak a járványba. Sokan kérdezik ezt akkor, amikor valakiért hetekig, akár hónapokig imádkoztak, és mégsem adatott gyógyulás. Vajon hiába imádkoztunk? Hiába kértük Isten segítségét?

Meggyőződésem, hogy nem! Azok az imádságok, amelyekkel Istenhez fordultunk, nem levegőbe kiáltott, a szélben elhaló imádságok voltak, amelyek nem

jutottak el Istenig. Meghallgatott imádságok azok is, amelyeknek közvetlenül nem láttuk az eredményét. Olyanok ezek az imádságok, mint egyes hegyekben található búvó patakok. Egyszer csak eltűnnek a szemünk elől. Úgy tűnik, az élető vizet végleg elnyelte a föld. De a mélyben ezek a patakok csobognak tovább. S valahol, távolabb, újra előbukkannak a föld színére.

Így vannak azok az imádságok is, amelyekről mi azt gondoljuk, hogy nem hallgatta meg az Isten. Meghallgatta, és ezeknek az imádságoknak a meghallgatása valahol elő fog bukkanni. Az Örökkévaló titka még, hogy hogyan. De soha nem vesznek kárba az élő Istennel való beszélgetéseink. Előbukkanhatnak imádságaink valaki megerősödött hitében, akitől éppen nem várnánk, hogy a látszólag meg nem hallgatott imádság után hinni kezd. Előbukkanhatnak imádságaink egy váratlan jelben, kegyelmes, csodás fordulatban, ahol megláthatjuk, hogy Isten mégsem hagyott el minket. Előbukkanhatnak egy nagy istenélményben, amikor valaki, akiről nem is gondolnánk, találkozik az Istennel, és hívő szívűvé válik. Bár úgy tűnik, hogy Isten nem hallgatta meg az imádságot. De meghallgatta! Csak nem ott cselekszik, ahol mi vártuk. Hány ilyen meghallgatott imatapasztalat kíséri a keresztyén egyház történelmét! Nem az történt, amit kértek, hanem az, amit Isten a bölcsessége által a legjobbnak látott gyermekei, egyháza életében.

Az külön ráadás, amikor a nyomorúság hálaadásra indít. Ezért mondjuk Jónással: *Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, és ő meghallgatott engem.*

Mondjuk el, valljuk meg: Uram, meghallgattál engem! Nem az történt, amit kértem, de velem voltál. – Ha az történt, amit kértünk, különösen is áldjuk Istent! – Bárhogy történt is, meghallgattál engem, és meg fogsz hallgatni!

Nem feledhetjük el azt sem, hogy Jónás nem azonnal tudott imádkozni. Három nap kellett hozzá, hogy a nagy mélységben, a szűk és félelmetes bezártságban, a lehetetlen ellenére is megtartott életében végre imádkozni tudjon. Mert nem magától értetődő, hogy a szenvedő ember, a meggyötört lelkű ember beszélgetni kezdjen az Istennel. Azért is meg kell tanulnunk imádkozni, hogy azok, akik bajban vannak, akik szenvednek és gyötrődnek, ők is tudjanak Istenhez fordulni, szívüket Isten előtt kiönteni. Jussanak el egyáltalán oda, hogy megszólítják az őket megszólító Istent.

Nem számon kérni kell a másikat: miért nem imádkozol? Ezt olyan könnyű odalökni a másiknak! Hanem, ha az látjuk, hogy a másik nem tud, nem akar imádkozni, mi kérjük az Istent, segítse el őt oda, hogy tudjon Istennel beszélni! Mert ajándék már az is, amikor beszélgetni tudunk az Istennel. S amikor eljutunk a hálaadásig, mint Jónás, akkor valóban Isten Szentlelke az, aki elvégezte bennünk, hogy hálát adjunk az Istenek mindazért, amit velünk tett, amit értünk tett, amit bennünk elvégzett.

Lehetne most azt mondani, hogy legyen számunkra jel és példa Jónás próféta, aki már nyomorúságában is áldotta Istent. De valójában nem Jónás az, akire fel kell néznünk, hanem az Úr Jézus Krisztus. Az értünk meghalt és feltámadott Úr Jézus Krisztusra kell felnéznünk. Aki a benne kételkedőknek, a hozzá hitetlenül fordulóknak azt mondta: nem adatik számukra más jel, amiben megkapaszkodhatnak, mint Jónás próféta jele:

„Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.” (Mt 12,40)

Látszólag, ahogy Jónás is bevettetett a tengerbe, és elnyelte őt a tenger – elvettetett a mi Urunk Jézus Krisztus is, amikor meghalt nyomorúságos kínhalállal a kereszten. Látszólag minden kárba vezett, ami jót tett és tanított, mert ellenségei győztek rajta. De éppen akkor, amikor úgy tűnt, hogy legjobban tombol a Sátán, akkor készítette el Isten azt a győzelmet, diadalt, amivel a mi Urunk Jézus Krisztus legyőzte a bűnt, a kárhozatot, a halált. Nekünk adva, nekünk ajándékozva a feltámadást és az örök életet. És a harmadik napon feltámadt, győzelmet hirdetve a szenvedés, a nyomorúság, a halál minden formája fölött.

Ézért, ha nem is vétetik el minden baj, nyomorúság, szenvedés tőlünk itt, a Földön, de biztosak lehetünk abban, hogy Jézus Krisztus újjáteremtő, új életet adó, halálból feltámasztó hatalma és kegyelme kárpótolni fog minket minden szenvedésért és nyomorúságért, amit itt a Földön el kell szenvednünk. Kárpótolni fog ezért az Isten! S mi szeretnénk azt mondani: Uram, add most a kárpótlást! Add nekem itt, a jót. De van, amikor Isten a bölcs terve szerint másként áld meg. De egy biztos: minden szenvedőt, minden nyomorúságban levőt kárpótolni fog a mennyben.

Így bizalommal mondhatjuk Jónással együtt: *„Amikor elcsüggedt a lelkem, az ÚRra gondoltam, és imádságom eljutott hozzád, szent templomodba. (...) Az ÚRtól jön a szabadulás!”*

A bűnök, bajok, nyomorúság ösztönözhet arra, hogy elfussunk Isten elől. De mi halljuk meg Jézus Krisztus hívását, és engedjünk neki: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,28-30)*

Beszélgessünk Istennel bizalommal. Mondjuk el neki kéréseinket, mert Ő meghallgat minket. Higgyük el: egyetlen imádságunk sem hiábavaló szó. Isten mindig meghallgat, s végül megcselekszi velünk azt, ami jó! Ámen

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk! Hűséges Istenünk! A veszteség, a bezártság, a betegség, a tanácstalanság terhe sújtott minket az elmúlt időben. Gyászolunk. A Te kezébe ajánljuk azokat, akik elmentek. Bocsásd meg bűneiket, és adj nekik örök üdvösséget! Tőled kérünk vigasztalást az itt maradóknak.

Számba vesszük veszteségeinket, keressük egymást, az újrakezdés lehetőségét, és keresünk Téged, az élet Urát és megtartóját. Kérünk, Szentlelked által mutasd meg nekünk szándékodat, amikor meg akarjuk érteni azt, ami körülöttünk és bennünk történik.

Köszönjük, hogy megtartottál minket ebben a bajban és megpróbáltatásban.

Köszönjük, hogy vannak, akik ott állnak a betegek mellett. Ők naponta azért dolgoznak, hogy megmentsek életünket a járványtól. Adj nekik továbbra is erőt, kitartást, hitet és reménységet.

Adj nekünk is erőt és figyelmet, hogy meglássuk a bajbajutottakat, és segíteni tudjunk nekik. Mutass utat nekünk, akik ezután jobban, szebben, nagyobb hittel és szeretettel akarunk élni.

Áldd meg egyházunkat, hazánkat és minden embert, akiknek életet ajándékoztál. Jézus Krisztus, a Te Fiad által. Ámen.

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Jöjj, fáradt szív, ki megváltásra vársz,
Jézushoz jöjj, új életet találsz!
Ő néked békét ad, mert megbocsát!
Eltörli mind a bűnt, ő nem ítél.
Hűsége téged végig elkísér.
Jöjj, fogadd drága, szent áldozatát!
Elveszi terhed, ujjong a lelked,
él a remény, él a remény.
Elveszi terhed, ujjong a lelked,
él a remény, harcok után vár égi fény!

Zord, vad vihar csak támadjon reád,
Őt hogy ha hívod, ég s a föld Urát,
Lásd minden bajban híven melléd áll.
Alszik talán, azt gondolják sokan,
jó, s megsegít, még nem tudod hogyan.
Máris kezd el a hála himnuszát:
Elveszi terhed, ujjong a lelked,
él a remény, él a remény.
Elveszi terhed, ujjong a lelked,
él a remény, harcok után vár égi fény!